

TAKÁCS KÁROLY KATONAI ÉS SPORTPÁLYAFUTÁSA

Az atlantai olimpiára repülve a hosszú légi úton elcsigázva vártuk a megváltó leszállást. Frissítőnek természetesen Coca-Colát adtak, idegnyugtatónak pedig egy elegáns színes magazint a centenáriuminak nevezett ötkarikás játékról. Unottan belelapoztam: reklám reklám hátán, felvételek a sportlétesítményekről és végül sztorik a modern olimpiák hőseiről. A sport törtériját közlőként nem sokat vártam az írásoktól. Akkor villanyozódtam föl, amikor – a sok sportlegenda között egyetlen magyarként – Takács Károly, kétszeres olimpiai bajnokunk markáns arcélét megláttam, amint célra tart valamelyik versenyén. Szakszerű és színvonalas méltatás volt a lapban, amit minden Atlantába utazó nemzetközi sportoló és turista olvashatott. Némi büszkeség töltött el, ettől kezdve még jobban kezdtem tisztelni és csodálni Takács Károlyt. Az alábbiakban megkísérlem átadni ezt az érzést és vázlatosan bemutatni a hivatásos katonát, illetve a sportembert.

Egyetlen sportág sem áll olyan közel a katonai (honvédelmi) kiképzéshez, mint a cél-lövés, mai terminológiával: a sportlövészet. Már a történelem előtti időkben fontos volt, hogy elődeink minél pontosabban célba juttassák kezdetleges védő vagy támadó készségeiket (például lándzsa, nyílvessző, dárda, paritty, bumeráng stb.). Egy-egy találat az életet jelenthette. Mitológiák és írásos emlékek tanúsága szerint minden nép körében megbecsült hősök voltak a jó cél-lövők. Érthető tehát, hogy a virtus, a versenyzési ösztön hamarosan sporttá tette a lövészetet, így a modern olimpiák klasszikus programjává is vált már kezdetekor.

Hazánkban szintén több évszázados múltra tekint vissza a cél-lövészet. Késmárkon a helybéli lövészegylet (Kesmarker Schützen Verein) első zászlaján az 1510-es évszám látható. A felvidéken a német nyelvű városok polgárainak kedvelt szórakozása volt a lövészet. A búcsúkkal egyenrangúvá népszerűsödött lövészünnepélyen, a legjobb „szeglövő” tiszteletere ökröt sütöttek, és a győztes díszes önkelyhéből itták a bort.

A török hódoltság idején a lövészet elsorvadt, és csak 1696-ban alakulhatott meg a Budai Polgári Lövész egyesület, melynek néhány év elteltével már saját lövőháza volt. Királyi patronálás mellett ezután országszerte fellendültek a lövészversenyek, melyek nyílt vagy burkolt katonai jellege egyértelműen kimutatható. A vívás mellett a katonatiszteknek a golyós fegyverekkel is jól kellett bánni. A reformkorban tovább fejlődő cél-lövészet a szabadságharc után kialakult abszolútizmus alatt megrekedt. A kiegyezést követően újabb progresszió következett, Deák Ferenc például maga is kiváló lövész volt. Az első országos versenyre tizennégy lövészegylet rendezésében 1870-ben került sor.

A millennium évében alakult meg a Magyar Országos Lövész Egyesület, 1907-ben pedig a sportág szövetsége. Szemere Miklós gróf a múlt század elején, saját költségén, Pestszentlőrincen lövöldét építtetett, melynek felirata ma is olvasható: Caput Gloríae Virtus, vagyis: Legfőbb dicsőség a virtus. Ezen a lőtérén gyakorolt többek között dr. Prokopp Sándor, akinek 1912-es olimpiai győzelme sokat lendített a hazai cél-lövészetben. Első ötkarikás bajnokunk nem volt hivatásos katona, de a hadseregben ismerte meg a lövészetet. A sportág további történetében a honvédség állományához tartozó lövők meghatározó

szerepet töltöttek be az olimpiai játékokon. A következő magyar céllövő (sportlövő) olimpiai bajnok viszont már honvédségi állományban volt, dr. Halasy Gyula főhadnagyként szerepelt 1924-ben a párizsi olimpián, ahol agyaggalamb lövésben olimpiai rekorddal győzött. Szomjas Gusztáv főhadnagy pedig 100 méteres futószarvas lövészet versenyszámban csapatban hatodik helyen végzett. Ezt megelőzően Stockholmban 1912-ben Prokopp mellett három katonasportoló is indult: Hauler László hadnagy és Mészöly Géza százados hadipuska csapatban, valamint Jelenffy-Tóth Zoltán őrnagy revolver és pisztoly (50 m) számokban. Los Angelesben 1932-ben Soós-Ruszkai Hradetzky Zoltán alezredes a kisöbű puská 50 méteres, fekvő versenyszámban harmadik lett. Ugyanitt és ugyanebben a számban Barát-Lemberkovits Antal főhadnagy utolsó tíztalálatos lövését a szomszédos céltáblába lőtte, így az élről a 18. helyre esett vissza! 1936-ban Berlinben Hradetzky Zoltán a kisöbű puská 50 méteres, fekvő számában lett nyolcadik. Szintén ezen az olimpián indult Kőszegi Jakab és Vadnay László ezredes, valamint Zirthi Dezső alhadnagy gyorstüzelő pisztoly (25 méteren), illetve Zsótér Bertalan alezredes az 50 méteres sportpisztoly számában. Melbourne-ben 1956-ban Kovács Miklós főhadnagy futószarvas egyes és kettes lövés számban, 100 méteren negyedik lett. Mexikóvárosban 1968-ban Mucza László alezredes az ötven méteres pisztolyszámban indult, itt volt olimpikon Petrovácz Ferenc alezredes is nagyobb puská 300 méteres számban. 1972-ben a müncheni olimpián Nagy Béla őrnagy nagyobb puská 300 méteren indult, Marosvári Kornél alhadnagy pedig sportpisztoly 50 m-es számban szerepelt.¹

A két világháború közt primér motivációként a lövészet döntően honvédelmi célok szolgálatában állt (lásd: Magyar Országos Véderő Egylet, MOVE és a levegne mozgalom). A Horthy-korszak általános szellemiségével összefüggően a sportszerű lövészetet a tisztiklubok sajtótították ki. Csak ritka, kivételes tehetségek kerülhettek körön belül, ha nem viseltek tisztik parolitt. Ilyen volt Takács Károly, aki őrmesterként kezdte sportkarrierjét, de kiváló eredményei alapján végül bekerült a világbajnokságot nyert magyar csapatba.

Takács Károly Ede 1910. január 21-én született Budapesten. Szülei szerény körülmények között nevelték, és 14 évesen beadták a jutasi Honvéd Altisztképző és Nevelő Intézetbe. Már gyermekként szenvedélyesen vonzódott a céllövéshez, amit azután a katonai iskolában ideális körülmények között továbbfejleszthetett. Jó fizikai adottságokkal rendelkezett és a lövészet mellett atletizált, de súlyemelő és ökölvívó versenyeken is indult, télen pedig sífutásban jeleskedett.

Hivatalosan 1926. január 5-én lépett a hadseregbe, és ettől kezdve sorra nyerte a helyőrségi céllövő bajnokságokat. A berlini olimpia után bekerült a sportpisztolyos válogatott keretbe, amely ekkor az 1940-es tokiói olimpiára készült. Első nagyobb sikerét Takács 1938 tavaszán érte el: a Budai Honvéd Tisztik Sport Egylet tagjaként magyar bajnoki címet szerzett. Ugyanekkor a kisöbű sportpisztoly 60 lövéses csapatversenyét a Bényi Elemér, Takács Károly, Vadnay László, Takácsy Elek és Zsótér Bertalan összeállítású együttes 2510 találattal nyerte.

A szépen felfelé ívelő pályafutást tragikus baleset állította meg. Veszprémben egy éles lőgyakorlaton felrobbant kezében a gránát, és jobbkez-fejét leszakította. Az a kéz, amely a pisztolyt olyan szilárdan fogta, nem volt többé. A részvétnyilvánítók mindegyike

¹ Győr Béla – Klész László: Magyar hivatásos katonák az újkori olimpiai játékokon. Budapest, 2004.

meggyőződéssel hitte, hogy örökre vége céllövő karrierjének. Ő azonban nem adta fel. Kérvényt nyújtott be a „legfelsőbb hadúrhoz”, hogy továbbra is a honvédség keretén belül maradhasson. Miután Horthy Miklós kedvező döntést hozott, azonnal elkezdett balkéz-zel gyakorolni. A sikerben egyedül ő bízott. Előző életében is megmutatkozott hihetetlen akarateréje, de most azután önmagát nem kímélve fanatikus edzésekbe kezdett. Társai fejszóválva, de tisztelettel nézték, amikor egy-egy gyakorlás után bokáig állt a töltényhüvelyekben. Az eredmény viszonylag hamar megjött: a következő esztendő tavaszán már a bajnokság élmezőnyébe „lőtte be” magát, majd bekerült a világbajnokságra készülő magyar csapatba.

Az 1939-es céllövő (ekkor még így nevezték hivatalosan is) világbajnokságot a svájci Luzernben rendezték. Számunkra jól kezdődött a VB: az első napon, július 4-én kispuska térdelő testhelyzetben Buday László 392 körös világsúccsal bajnok lett. Ezt követően pedig Magyarország olimpiai hatalakos gyorstüzelő pisztoly válogatott csapata győzött.² Ez a klasszikusnak mondható versenyszám először majd a Los Angelesben megrendezett olimpián került műsorra. Világszerte igen népszerű lett a „genszterlövés”, ahogyan azt egy magyar újságíró elnevezte. Több változata alakult ki. Ezen, az 1939-es a világbajnokságon a következő szisztéma szerint lőttek: hat egymás melletti emberalak lőtt egyszerre, 25 méterre a céltől, 9 sorozatot adtak le. Az első sorozat alatt 8 másodpercre fordultak ki a céltáblák, a következő három sorozatban 6–6 másodpercig, majd 4–4 másodpercig mutatkoztak az emberalakok. Végül az utolsó, kilencedik sorozatot 3 másodperc alatt kellett leadni. A magyar csapat a 270 lövésből csupán egyet hibázott el, míg a második Németország és a harmadik Lettország három-három hibát vétett. A világbajnok magyar csapat felállása és eredménye: Vadnay László 54, Domby Lajos 54, Takács Károly 54, Börzsönyi Lajos 54, Badinszky László 53 találat. A győzelem nagy visszhangot váltott ki és optimista várakozást teremtett az 1940-es olimpiát illetően. Még abban az évben kiderült azonban, hogy a világháború kitörése miatt végleg elmarad az olimpia, és helyette a frontokon zajlik majd a „célbalövés” – sajnos életre-halálra.

Takács Károly Szegeden és Gyulán teljesített katonai szolgálatot, 1942-től pedig a Budapesti Toldi Sporttanári és Vívómesteri Intézet hallgatója volt. 1942-ben törzsőrmenteri rangot szerzett, és ebben az évben érte el legjobb eredményét: huszonkét országos versenyből tizennyolcat megnyert. A *Képes Sport*nak adott ezzel összefüggő nyilatkozatát teljes terjedelmében idézzük az alábbiakban, hiszen a legautentikusabb forrásból, saját maga által elmondottakból ismerhetjük meg katonai és sportolói életét a negyvenes évek elejéig.

„Már gyermekkoromban a pisztoly volt legkedvesebb játékszerem. Tizenkét éves lehettem, mikor egy forgópisztolyt szereztem magamnak, de a birtoklás öröme csak rövid ideig tartott. Szüleim meglátták nálam a veszedelmes játékszert és azonnal elkobozták. Két évvel később a tiszthelyettes képző és nevelő intézetbe kerültem. Itt azután rövidesen áldozhattam kedvelt sportomnak, a céllövészetnek. Harmadéves koromban az intézet legjobb hadipuskásává küzdöttem föl magam. Sajnos az intézetben pisztolylövés nem volt. De nem kellett sokáig várnom: tizennyolc évesen kikerültem csapathoz, ahol egyre több alkalmam nyílt a magam képzésére. Rövidesen megnyertem a dandár hadipuska bajnokságot, majd hadipisztolyban is első lettem. Az első nagy versenyem az 1931-es MOVE

² Lásd a *Nemzeti Sport* 1939. július 8-iki számát!

országos bajnokság volt, ahol saját »Fég« típusú céllövő pisztolyommal 10 lövésből 86 találatot értem el és első lettem. Lövésztársaim unszolására megpróbálkoztam a 60 lövéses céllövő-pisztoly versenyszámmal is és igen boldog voltam, amikor 1933-ban kedvenc, régi fegyveremmel, 499 találattal második helyen végeztem a magyar bajnokságon.

1934-ben a Honvéd Központi Testnevelő Intézet hallgatója lettem és csak néha tudtam időt szakítani edzésre. Minthogy tiszthelyettes nem lehetett polgári lövészegegyesület tagja, ezért nem nyílt módon a pisztolylövéssel foglalkozni. Visszapártoltam tehát a hadipuskához és a hadipisztolyhoz, melyben sorra nyertem az ezred, illetve a dandárversenyeket. Éreztem azonban, hogy itt könnyű legénykedni, de más a helyzet egy erős mezőnyű, nyílt országos bajnokságon. Erre is sor került 1937-ben, amikor egy újabb rendelet lehetővé tette, hogy a szege di H OTIS tagja lehessenek. Az egyesület titkára, Szentes hadnagy ú r – akinek céllövő pályafutásomat köszönhetem – minden támogatást megadott. Rendelkezésemre bocsátotta az egyesület összes korszerű pisztolyát és 5000 töltényt. A szeretetteljes támogatás kétszeres igyekezetre ösztönzött. Három hónapi kemény edzés után 528 egységet lőttem és az első nyílt országos versenyen elért 521 ponttal, mint tartalék bekerülhettem a Helsinki-i világbajnokságra induló magyar válogatottba. Hiába lettem azonban válogatott a céllövő pisztoly-számban nem sikerült országos versenyt nyernem. Ezért elhatároztam, hogy áttérek a gyorstüzelő pisztolyra. Jelenttem ezt Szentes hadnagy ú rnak, aki egyetértett és 10 000 töltényt adott a gyakorláshoz. Három hónapon keresztül télben-fagyban edzettem megállás nélkül és a tavasszal megrendezett országos nyílt gyorstüzelő pisztolyversenyen rozoga »Erna« fegyveremmel végigverve a korszerű »Walther« pisztolyokat – első lettem. Amit a céllövő pisztollyal nyolc év alatt nem tudtam elérni, az a gyorstüzelővel három hónap után sikerült.

Sikereim fokozódtak ebben az esztendőben, amikor a Szent István hét alatt megtartott német–magyar mérkőzésen először szerepelhettem a válogatott csapatban, már nem mint tartalék. Örömöm azonban nem sokáig tartott: 1938. szeptember 15-én egy szerencsétlenség következtében elvesztettem jobb kezemet. Mindenki azt hitte, örökre vége szakadt versenyzői pályafutásomnak. Én azonban már a tragédia pillanatában elhatároztam, hogy ezentúl balkézbe veszem a pisztolyt. A következő év tavaszáig állandó erős edzést tartottam balkézze l, mintegy 10–15 000 töltényt lőttem el. Nem akartam alulmaradni a sorssal szemben és végül sikerült győz nöm. Úgy emlékszem rá, mintha ma lett volna: 1939 áprilisában céllövő- és automatapisztoly számban megnyertem az országos versenyt. Külön érdekessége volt ennek a versenynek, hogy azon céllövő pisztolyban balkézze l 523 pontot értem el, míg a legjobb jobbkezes eredményem csak 521 találat volt. Még ebben az évben sikerrel szerepeltem a luzerni világbajnokságon, s azóta csak növekedtek eredményeim.”³

Eddig a riport, amely hivalkodásmentesen, de szerencsére igen részletesen rávilágít Takács Károly indulására, illetve sportkarrierjének első szakaszára. Közbevetőleg megjegyezzük, hogy a pisztolylövés népszerűségét ekkor világszerte a vadnyugati kalandfilmek generálták. A filmszínházak közönsége hálás rajongással nézte a hősök elegáns és lenyűgöző bánni tudását a Coltokkal. Feltehetőleg a serdülő Takácsot is ezek a kötélidegetű cowboyok ejtették ámulatba és vonzották a pisztolyok felé. Amikor a jó öreg Coltot felváltotta az automata- és céllövő pisztoly, majd amikor a gyorstüzelés 1932-ben olimpiai

³ *Képes Sport*, 1943. január 3.

versenyszám lett, végleg elkötelezte magát az úgynevezett „gengszter” lövészet irányába, és az olimpia szereplésről álmódozott.

A háború vége felé Németországban amerikai hadifogságba került Takács, de amint hazatérhetett, azonnal kereste a lehetőséget az edzésre. Kitarítása és önfegyelme a régi. Szél- és esőmentes időben mindig a lőtéren volt, télen pedig szobában felállított hatalmas lőtáblán gyakorolta a célra tartást, a pisztolyvezetést, a mutatóujj mozgását, valamint az ütemérzéket. A honvédségi versenyeken kívül sorra nyerte az országos bajnokságokat és egyre nagyobb tervekkel dédelgetett a jövőt illetően. 1947-ben a Partizán SE színeiben szerezte meg az önműködő sportpisztoly olimpiai rendszerű 60 lövéses versenyszám első országos bajnoki címét.⁴ 1948-tól a Budapesti Honvédban versenyzett, majd a híres sport-század tagjaként készült az 1948-as londoni olimpiára.

A második világháború után az emberiség újból játszani, sportolni akart. Az olimpia ötkarika egyben a béke szimbóluma lett. A magyar csapat – heves politikai csatározások után – ott volt a felvonuló országok között és ragyogó helytállással, a nemzetek sportversenyében harmadik helyen végzett. A tíz olimpia aranyéremből egyet Takács Károly „lőtt”...

Az első napon az ötalakos gyorstüzelő pisztolylovásban 286 körrel hármas holtverseny alakult ki. Az egyik a mi versenyzőnk volt, a másik az 1936-os svéd olimpiai bajnok, Ullmann (mellesleg világcsúcstartó), a harmadik pedig az argentinok fiatal csodalövője, Valiente. A második napon már gyülekeztek a Bisley-lőtéren a magyar drukkerok is, mert „aranyzsagot” éreztek. Az utolsó körben azonban elszállt a remény, ugyanis Takács pisztolya véletlenül elsült, még mielőtt bejelentette volna a tűzkészültséget. Vita, óvás az argentinok részéről, majd hosszú, ideges várakozás. A magyar sportvezetők lobogtatták a szabálykönyvet, hogy ilyenkor meg kell ismételtetni a lövést. A tanácskozás drámai hangulatban zajlott, bennünk pedig felelevenedett az 1932-es olimpia rossz emléke, amikor biztos vezetés után Barát-Lemberkovits Antal egy téves lövés miatt elvesztette az olimpia bajnokságot.

A nagy zűrzavarban egy ember maradt csak nyugodt, akinek további sorsa fölött vitatkoztak. Takács szótlánul várta döntést és közben gyakorolta a célra tartást! Megszokta ezt a szituációt. Ugyanis ő nem annak az edzésmódszernek volt a híve, hogy a lehető legnyugodtabb, steril környezetben kell gyakorolni és az első fáradtság fellépésénél abba kell hagyni. Ő tudatosan úgy edzett, hogy a legmostohább viszonyok között is pontosan tudjon célozni. Sokszor maga köré gyűjtötte társait és a bámészkodókat, hogy lármázzanak, nyüzsgjenek körülötte, hogy szokja a versenyek kaotikus hangulatát. Takácsot akkor sem hagyta el a lélekjelenléte, amikor egyesek már gratuláltak az argentin sportolónak a győzelméhez. Hidegvérrel kivárta a zsűri döntését, mely szerint újra lőhetett. Angol hidegvérrel beállt a lőállásba, jól láthatóan jelzett és ötször belelőtt a tizesbe... Ezzel aranyérmes lett, sőt világcsúcstól állított fel!

Az eredményhirdetés után körülvették a riporterek. Takács Károly itt is nagyot „durantott”: elővette olimpia zakója belső zsebéből az előző éjszaka megírt győzelmi nyilatkozatát és átadta az elképedt újságíróknak...

⁴ A Partizán SE lőtere volt a háború után a leghasználhatóbb és itt biztosították a sportlövőknek a municiót is.

Az olimpiai bajnokság, az ünneplések és az előléptetések – 1951-ben őrnagy, majd 1954-ben alezredes lett – nem csökkentették ambícióját, és továbbra is legendás szorgalommal készült most már az 1952-es helsinki olimpiára. Szinte a lőtéren lakott, elsőnek állt a lőállásba és utolsók között jött el.

Sporttársai „vasembernek” nevezték, és visszaemlékezve rá elmondták, hogy egy-egy edzés után sokszor bokáig állt a töltényhüvelyekben. Mindezek ellenére maradt ideje a fiatalok tanítására, egyre több tanítvánnyal vette körül magát. Kedvence lett az őstehetségként elkönyvelt Kun Szilárd. Takács Károly meglepően jó érzékkel tudott jóslani, mindenkit megdöbbentett például, a fentiekben már említett történet, mely szerint Londonban már előre megírta győzelmi nyilatkozatát. Helsinki előtt szintén „jóslott”: kijelentette, hogy az olimpiai dobogón mellette áll majd tanítványa. És valóban, az eredményhirdetésekor a dobogó közepén Takács Károly állt, az ezüstös helyen pedig Kun Szilárd hallgatta a Himnusz.⁵

Helsinkiben az ötalakos gyorstüzelő pisztoly 25 méteres versenyszámának egybehangzó esélyese Takács Károly volt. Négy éve Londonban az esélytelenek nyugalalmát kellett elviselnie és a mélyből feljutni a csúcsra. Sikerült. Most, az esélyesek pattanásig feszülő, nyomasztó pszichés állapotát kellett legyőznie. Csodával határos módon ez is sikerült. Pedig nem volt lelkiileg a legjobb helyzetben. Mindig kissé magának való, zárkózott embernek mutatta magát a külvilág felé. Ezt személyi lapján többször meg is említette a minősítését készítő parancsnoka.⁶ Évekig kapacitálták – a korabeli sajátos nyomást gyakoroló eszközökkel –, hogy lépjen be a pártba. Ő azonban hajthatatlan maradt, csak igen szűk baráti körében érezte jól magát. Felesége halála után még jobban befelé fordult, de gondosan nevelte két gyermekét. Az olimpiára magányos farkasként, morcosan edzett, senkitől nem fogadott el közeledést, pláne nem tanácsot. Mindezek ellenére tisztelték és szerették Takács Károlyt.

A finnek olimpiájára az egész világ szívesen ment el, tudván, hogy a sportszerető nemzet becsületesen és kitűnően rendezi meg az ötkarikás játékokat. Nem okoztak csalódást. Mi magyarok „rokonaink” földjén legnagyobb sikerünket értük el és megalapoztuk az ötvenes években elterjedt vélekedést: „Magyarország sport nagyhatalom!”

A tízedik napon került sorra a malmi olimpiai lőtéren a sportlövészet. Első napon Takács az ötödik helyre lőtte be magát, míg tanítványa, Kun Szilárd a tízedik helyen állt. Takács most sem adta fel, másnap öt körrel többet lőtt, és ezzel megint megnyerte az olimpiai bajnokságot. Ismét előhúzta előre megírt „győzelmi jelentését” és átadta a sajtónak. Egy jóslata azonban veszélyben volt, mert a 17 éves Kun Szilárd ekkor még holtversenyben állt a román Lichiardpollal az ezüstéremért, így szétlövés következett. Takács nyugtatta és főleg tanácsaival biztatta tanítványát, aki végül a második lett. Tehát jóslata ismét célba talált...

Az 1956-os melbourni olimpián Takács Károly az ötalakos gyorspisztoly 25 méteres számában 575 (289+290) körrel a nyolcadik helyen végzett.⁷ Még a hatvanas évek elején is

⁵ *Mező Ferenc*: A helsinki olimpia. Budapest, 1952.

⁶ Lásd: HM Hadtörténeti Könyvtár és Múzeum által rendelkezésre bocsátott személyi adatok Takács Károlyról.

⁷ Magyarok az olimpiai játékokon. Szerk.: *Aján Tamás*. Budapest, 2004. 123. és 135. o.

számíthattak rá az országos csapatbajnoki versenyeken. A két olimpiai bajnoksága mellett volt Európa-bajnoki és világbajnoki bronzérme, magyar bajnoki címeit pedig az alábbi felsorolásban összegezzük:

Kisöbű sportpisztoly 60 lövés:

1940. Budapest, HOTIS

1949. Budapesti Honvéd

Önműködő sportpisztoly olimpiai rendszerű 60 lövés:

1947. Partizán SC

1948. Budapesti Honvéd

1949 Budapesti Honvéd

1951 Budapesti Honvéd

1954. Budapesti Honvéd

Nagyöbű sportpisztoly 60 lövés:

1950. Budapesti Honvéd

1953. Budapesti Honvéd

1957. Budapesti Honvéd

1960. Budapesti Honvéd

Nagyöbű sportpisztoly (gyorslövés) 30 lövés:

1951. Budapesti Honvéd

1952. Budapesti Honvéd

1958. Budapesti Honvéd

Kisöbű sportpisztoly 60 lövés, csapat:

1938. Budai Honvéd Tiszti Sport Egylet (Bényi Elemér, Takács Károly, Vadnay László, Takácsy Elek és Zsótér Bertalan) Ebben a versenyszámban a Budapesti Honvéd színeiben a következő esztendőkből nyert még csapatbajnoki címet: 1950, 1951, 1952, 1953, 1954 és 1956.

Hadipisztoly 60 lövés, csapat:

1951. Budapesti Honvéd (Böszörmény Lajos, Jáva Gyula, Miltényi Dénes, Takács Károly, Zsigmond-Bodó András).

Nagyöbű sportpisztoly 60 lövés:

1949. Honvédelmi Minisztérium (Galambos Károly, Lukács Kornél, Pintér Zoltán, Takács Károly, Zsigmond-Bodó András).

A Budapesti Honvéd színeiben az alábbi években nyert még csapatbajnoki címet Takács Károly: 1952, 1953, 1954, 1956, 1957, 1958, 1960 és 1963.

Nagyöbű sportpisztoly (gyorslövés) 30 lövés:

1951. Budapesti Honvéd (Börzsönyi Lajos, Hegedűs József, Jóna Gyula, Takács Károly és Zsigmond-Bodó András) továbbá 1952 és 1958.⁸

Egyre többet foglalkozott a fiatalokkal, akik szívesen tanulták a pisztolylövés titkait az életében legendává vált világhírű lövészről. 1958-tól a Budapesti Honvéd Sportegyesület instruktorként tevékenykedett, majd nyugdíjba vonulásáig a Zalka Máté Katonai Főiskola Testnevelési Tanszékén dolgozott, mint testnevelő, illetve lőkiképző főtanár. Tizenegy magas szintű kitüntetés birokosa volt, többek között megkapta a 48-as díszérmet a centenáriumi évében, 1951-ben az MN Sportérdem Érem aranyfokozatát, 1958-ban a Haza Szolgálatáért, 1960-ban Kiváló Szolgálatért kitüntetésben részesült. 1976. január 12-én 66 évesen bekövetkezett halálakor a „Néphadsereg halottjaként” dísztemetéssel kísérték utolsó útjára.

Takács Károly kétségtelenül a legnagyobb magyar sportolók közé tartozik. Ugyanakkor az emberi kitartás, a tisztesség bajnokát is tisztelhetjük személyében, hiszen egész élete során a katonai hivatás példaképeként tevékenykedett. A Budapesti Honvéd Halhatatlanjai közé választották, majd a *Nemzeti Sport* című sportszaklap közvéleménykutatása alapján az évszázad legjobb sportlövője lett (nem mellesleg a világon pedig a harmadik!).

A tisztelet jeléül a Semmelweis Egyetem Testnevelési és Sporttudományi Karán a hat éve létesített lőteret Takács Károlyról nevezték el. A lőtér szervezője és vezetője dr. Lénárt Ágota egyetemi docens tanszékvezető, aki maga is sportlövő. A négy lóállásos, 10 méteres légfegyveres lőtér a nemzetközi előírásoknak mindenben megfelel. Itt gyakorol többek között Sidi Péter, többszörös világ- és Európa-bajnokunk, akinek szereplését izgalommal

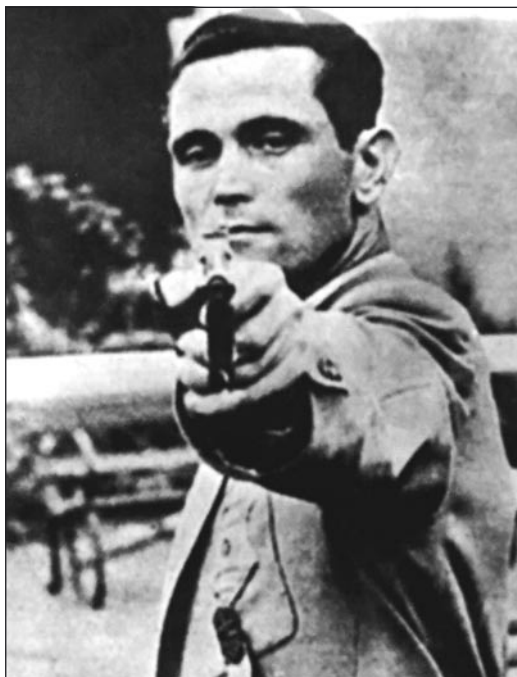
⁸ Forrás: A magyar sport kézikönyve. Szerk.: Antal Zoltán – Sass Tibor. Budapest, 1984. 577–596. o.

Horthy „kivételes kegyelmi” engedélye

*Takács Károly törzsőrmester
a 40-es években*

Célra tartás

*Mester és tanítvány:
a helsinki győzelem után
Kun Szilárddal*